

“Si el TC retalla l'apartat del finançament, és la defunció de l'Estatut”

Us heu reunit amb els consellers i els diputats d'Esquerra per marcar les línies d'actuació del partit després del termini de tres mesos pactat entre Joan Saura i la vice-presidenta María Teresa Fernández de la Vega. Que els heu dit?

—No ens reunim arran de l'acord. Després de l'incompliment del 9 d'agost, i sabent que no serà fàcil la negociació del finançament, he convocat tots els càrrecs institucionals d'una certa rellevància i els càrrecs del partit implicats per analitzar què ha passat i decidir com encarem algunes qüestions que hi ha sobre la taula ara que comença el nou curs polític: un és el finançament, però n'hi ha més que no es poden perdre de vista, com ara el de l'aeroport, el de Rodalies o les inversions de l'estat de Catalunya.

—No hi ha tingut res a veure l'acord Saura-De la Vega?

—Ens vàrem reunir perquè tornem a estar en una situació com la de fa dos anys: Catalunya fa una proposta per buscar una equitat en el finançament i una equitat en inversions —en el control del port, de l'aeroport i de la rodalia ferroviària— i l'estat fa servir tots els mitjans a les seves mans per evitar aquest retorn a Catalunya del poder institucional que necessita. La història, com diu Hegel, es repeteix sempre dues vegades, primer com una tragèdia i després com una farsa. El pacte Mas-Zapatero de fa dos anys va ser una tragèdia. En un moment de molta pressió per part de l'estat, Convergència acaba cedint —el PSC ja havia cedit abans, tot s'ha de dir— i obre una esquerda en el conflicte que manteníem amb l'estat, una esquerda que fa que ens caiguin totes les defenses. Ara, això que ha fet el senyor Saura és una farsa —quin és el pacte?— i per això el govern de Catalunya se n'ha acabat desmarcant.

El president d'Esquerra, Joan Puigcercós, creu que les negociacions sobre el finançament no es resoldran abans que els pressupostos. Defensa que, si la proposta de finançament no és prou bona, Catalunya no l'accepte i continue negociant bilateralment.

—Aquests mesos vinents s'han de pactar els pressupostos de l'estat. És l'oportunitat de fer pressió al govern espanyol i aconseguir més bon finançament?

—Sí, però alerta que això no se'n giri en contra. Entenc la dificultat del PSC a l'hora de votar contra el PSOE —formen part del mateix grup parlamentari i n'han format part tota la vida. És evident que Convergència té les mans lliures. Esquerra les té lliures i el diputat d'Iniciativa també. Per tant, una part del bloc català té les mans lliures per a negociar i és evident que els pressupostos restaran condicionats al finançament perquè ho ha volgut el PSOE: si haguessin resolt la qüestió el 9 d'agost, tot això que els hauria quedat net. El PSC ara es trobarà amb dificultats, però ha de saber quins interessos posen davant: els del PSOE o els de Catalunya. La pressió sobre ells anirà creixent.

—El ministre de Treball, Celestino

Corbacho, ha dit que votaran els pressupostos.

—Sí, però Corbacho ara ja no representa un partit català. Corbacho és ministre i és solidari de les decisions del govern. I el govern espanyol del qual forma part Corbacho nega un tracte just. Per tant, ja sabrà el PSC quin cas n'ha de fer, d'allò que digui Corbacho. Els pressupostos seran un instrument de pressió? Serà important l'actitud del PSC i també la de CiU, i fins i tot la d'Iniciativa pesarà. Sabent com funcionen, crec que el PSOE s'esperarà fins al darrer moment. I hem de ser prou intel·ligents per a saber que, fins i tot amb els pressupostos aprovats —perquè poden aconseguir els sis vots del PNB, jo no en tinc cap dubte, i els dos del Bloc Nacionalista Gallec i amb això ja els aproven...

—Amb els vots del PSC...

—Ja ho dono per fet. Per tant, és molt possible que els pressupostos s'aprovin i nosaltres no tinguem finançament. Hem de pensar que els pressupostos són una mesura de pressió, però això es dilatarà més enllà. Jo veig dos escenaris possibles. Escenari A: que arribem a un acord pactat amb prou recursos per a cobrir les necessitats de despesa de Catalunya —tot i que mai no serà el cent per cent satisfactori, perquè aquest model de finançament dona per al que dona i ja ho vam dir quan vam votar no a l'Estatut. Escenari B: no hi ha acord o és un mal acord. Sóc partidari, i ho vam dir divendres, de no signar l'acord. Ens podríem trobar que Extremadura, Andalusia, Galícia i Astúries signen un acord i que Catalunya no el signi. No hem d'acceptar l'acord de finançament si és injust. Hem de continuar negociant. Evidentment que les amenaces del govern espanyol seran fortes, però jo crec que l'estat no aguanta que Catalunya negociï amb una pressió constant. Això serà una bilateralitat sobrevinguda, perquè si tots els altres arriben a un acord i tu continues negociant, aconsegueixes una negociació bilateral. Aquest és un escenari que no hem de rebutjar.

—En aquest cas, el govern espanyol destinaria el pressupost que voldria a Catalunya i...

—El finançament no prové només dels pressupostos. En determinen una part, però no és l'única clau.

—**Desvinculeu totalment els pressupostos del finançament?**

—No els en desvinculo. És un element de pressió, però no els hem de sacralitzar com l'únic element de pressió. Jo prefereixo un bon acord a Catalunya en forma de proposta unitària —amb un marge de maniobra per als partits, però que tots siguem conseqüents amb la proposta. Imagineu-vos quina situació més ridícula si no votem els pressupostos, el PSOE els duu endavant igualment i nosaltres ens acabem empassant un mal acord de finançament.

—**Situem-nos en aquest escenari B, amb uns pressupostos aprovats amb els vots del PSC i el finançament sense tancar. Podreu refer la unitat del bloc català que s'haurà trencat en la votació dels pressupostos, on cadascú haurà votat una cosa?**

—Independentment de què passi amb els pressupostos, no hem de trencar el bloc si tenim una proposta unitària a Catalunya. També pot ser que els voti Convergència. Separem les estratègies de govern i les de partit. Hi ha una cosa que diuen des del PSC que també és veritat: o són uns bons pressupostos o no hi ha bon finançament.

—**Continuem en aquest escenari. Manteniu la unitat, us ofereixen un finançament injust que les altres autonomies sí que accepten i Catalunya no el signa. Quines són les mesures de pressió per a aconseguir-ne un de millor?**

—Si el govern de Catalunya no accepta l'acord de finançament, s'obre un conflicte de gran calibre. Si el territori que aporta gairebé el 20% del PIB, que aporta gairebé la meitat de la recerca i la innovació industrial, que representa una tercera part de les exportacions, si aquest país considera que no té un bon finançament, el conflicte seria tan gran que no sé si el govern espanyol ho aguantaria. No s'ho poden permetre.

—**Pot passar que s'accepte un mal finançament a conseqüència d'un desacord entre els partits de govern a la Generalitat?**

—Treballarem perquè el govern no accepti un mal acord. No plantegem cap altre escenari.

—**I si els altres partits del govern consideren que l'acord ja és prou bo?**

—El govern ha de tenir clares les necessitats de despesa: en polítiques

socials, en innovació i en infraestructures. Segons això es veu ràpidament si és un bon acord o un mal acord.

—**I sí, durant aquest període de negociació, el Tribunal Constitucional sentència sobre l'Estatut i interpreta a la baixa l'apartat sobre finançament?**

—Si el Constitucional fa això, és la defunció definitiva de l'actual Estatut. Ja és un estatut retallat, que segueix els mateixos vicis que l'anterior, i la interpretació unilateral es fa sempre des de Madrid. L'única interpretació que es fa de l'Estatut. El salt qualitatiu que volíem fer amb l'Estatut no s'ha aconseguit.

—**I de quina manera es respon a la retallada?**

—Els partits que van negociar amb el govern espanyol i van donar el sí a l'Estatut hauran de fer una reflexió pública d'on ens ha portat aquesta actitud mal dita pactista. Segon: necessitem un nou marc i ja no pot ser un nou estatut. I una reforma constitucional sembla inviable. Quin és el nou escenari? Ha de ser un pas cap a la sobirania. Hi ha majoria? Aquesta actitud del Constitucional obligarà a moure fitxa als partits que van acceptar la retallada de l'Estatut.

Àlex Milian